

PROLOGAS

Kavalos mirties stovykloje Sofi išgyveno dvi savaites.

Dvi savaites, per kurias sargybiniai – visi buvo baisvilkiai – jos taip ir nesuuodė. Viskas klostėsi pagal planą. Smarvė, kuria Sofi pradvisod leisdama dienas gyvuliniam vagone, užgožė išdavikišką jos kraujo kvapą. Ir apsaugojo ją, tarp plytinių stovyklos pastatų kartu su kitais vedamą į naująją pragarą – sumažintą mirties stovyklos, kurią asterai planavo įkurti, jei užsitęstų karas, modelį.

Dvi savaitės, ir šis dvokas taip įsigėrė jai į odą, kad suklaidino net vilkų nosis. Širyt laukdama eilėje pusryčių, Sofi stovėjo vos per porą sprindžių nuo sargybinio, bet jis nė nepasuko galvos jos apuostyti.

Kukli pergalė. Pastarosiomis dienomis Sofi labai jos reikėjo.

Kone pusė Ofiono sukilėlių stovyklų buvo užimtos. Kitas netrukus turėjo ištikti toks pat likimas. Dabar jai egzistavo tik dvi vietos: ši stovykla ir Servasto uostas, į kurį šįvakar ketino nusigauti. Net viena, net ir pėsčiomis lengvai galėjo jį pasiekti. Turėjo nedaug kam tekusį pranašumą – gebėjo pasiversti tai žmogumi, tai vanire ir buvo viena iš nedaugelio žmonių giminės atstovių, atlikusi Šuolį.

Būtent po Šuolio Sofi ir tapo vanire. Šuolis suteikė jai ilgą gyvenimą ir visus jo pranašumus, kurių žmonių giminei priklausantys jos šeimos nariai neturėjo ir niekada neturės. Jei ne tėvų padaršinimas, vargu ar ji būtų prisiruošusi Šuoliui, tačiau pasaulyje, sukurtame jos giminei naikinti, gebėjimas greitai gyti jai atstojo papildomus šarvus. Todėl Šuolį atliko slapta, nuošalioje gatvelėje, neteisėtai veikiančiame

Šuolių centre, jos inkaru buvo geidulingas satyras, už šį ritualą ji susimokėjo atidavusi visą savo pirminę šviesą. Paskui kelerius metus mokėsi dėti tiek išorišką, tiek vidinę žmogiškos tapatybės skraistę. Net ir turėdama visus vanirų bruožus ji niekada *nebus* vanirė. Nei širdimi, nei siela.

Tačiau šįvakar... šįvakar Sofi ketino atskleisti dalelę savo siaubūniškos prigimties.

Tai nebus lengvas žygis, nes jai už nugaros priešais dygliuotos vietos tvorą gūžėsi keliolika mažų pavidalų.

Penki berniukai ir šešios mergaitės, suburti trylikamečio jos brolio, stovinčio ir saugančio juos kaip piemuo avių bandą. Padedamas geraširdžio žmonių giminei priklausančio saulės žynio, dabar einančio sargybą pašiūrėje už dešimt metrų, Emilis visus juos pakėlė nuo gultų.

Vaikų oda buvo pilka, jie atrodė sulybę. Pernelyg didelėmis akimis, visiškai praradę viltį.

Sofi nereikėjo nieko apie juos žinoti. Tų vaikų gyvenimo istorijos greičiausiai nesiskyrė nuo jos: tėvai buvo sukilėliai, priklausė žmonių giminei, buvo sučiupti arba išduoti. Jos tėvus išdavė.

Tik akla sėkmė padėjo Sofi išvengti baisvilkių nagų – bent kol kas. Prieš trejus metus vieną vakarą ji su draugais iki vėlumos mokėsi universiteto bibliotekoje. Grįžusi namo jau po vidurnakčio, pamačiusi išdaužtus langus, suskaldytas laukujes duris ir ant jų niekuo neišsiskiriančio priemiesčio namo sienos dažais užpurkštą užrašą **SUŠIKTI MAIŠTININKAI**, Sofi pasipustė padus. Ir galėjo tik padėkoti Urđai, kad prie lauko durų sargybą ėjęs baisvilkis jos nepastebėjo.

Netrukus Sofi iš patikimų šaltinių sužinojo, kad jos tėvai negyvi. Mirtinai nukankinti Stirnos arba rinktinio jos baisvilkių kvotėjų eskadrono. Be to, iš ataskaitos, kurią kelis mėnesius prasikankinusi pagaliau išpešė iš Ofono sukilėlių, paaiškėjo, kad jos seneliai, pasiekę Brakcho stovyklą šiaurėje, buvo suginti į bendrą būrį su kitais senoliais ir sušaudyti, o jų kūnai sumesti į masinę kapavietę.

Jos brolis... Sofi tik dabar pavyko šį tą sužinoti apie Emilį. Ji kelerius metus bendradarbiavo su Ofono sukilėliais vildamasi bent ką nors sužinoti apie jį ir kitus šeimos narius. Vijo šalin mintis apie tai,

ką padarė mainais už šią informaciją. Stengėsi negalvoti nei apie šnipinėjimą, nei apie žmones, kuriuos nužudė siekdama gauti slaptos, Ofiono sukilėliams reikalingos informacijos, nors visa tai slėgė jos sielą kaip švininė skraistė.

Kai jau ganėtinai pasitarnavo Ofiono sukilėliams, šie atskleidė, kad jos Emilis išsiųstas čia ir kone per stebuklą likęs gyvas. Pagaliau Sofi sužinojo, kur brolis. Bet įtikinti sukilėlių vadovybę, kad leistų jai prasmukti į stovyklą... Tai prilygo dar vienam kliūčių ruožui.

Vargu ar būtų jį įveikusi be Pipos pagalbos. Sukilėlių vadovybė paklausė Pipos, ištikimos ir uolios jų karės, rinktinio Saulėlydžio būrio vadės. Juolab dabar, kai Ofiono sukilėlių pajėgos staiga taip sumenko. Sofi, kuri lyg ir priklausė žmonių giminei, žinojo esanti sukilėlių kozi-
ris, bet taip pat suprato, kad turėdama vanirų kraujo niekada nepelnys visiško jų pasitikėjimo. Todėl kartais jai prireikdavo Pipos. Kita vertus, ir šios vadovaujamo Saulėlydžio būrio misijų sėkmė dažnai priklausė nuo Sofi galių.

Pipa jai padėjo ne iš draugiškumo. Sofi buvo visiškai tikra, kad Ofiono sukilėlių organizacijoje draugystė apskritai buvo negirdėtas dalykas. Tačiau prisitaikėlė Pipa suprato, kokia naudinga jai būtų šios operacijos sėkmė ir kokias duris sukilėlių vadovybės hierarchijoje jai atvertų pergalingas Sofi sugrįžimas.

Praėjus savaitei po sukilėlių vadovybės posėdžio, kuriame pritarta šiam planui, ir daugiau nei trejiems metams nuo tos dienos, kai jos šeima buvo išvaryta iš namų, Sofi įžengė į Kavalą.

Sustojusi už pusantro kilometro nuo stovyklos, palaukė sargybą einančių baisvilkių ir suklupo tiesiai jiems po kojomis. Jie iškart rado suklastotus ir tyčia į vidinę jos apsiausto kišenę įkištus sukilėlių dokumentus. Baisvilčiai nenutuokė, nei ką dar Sofi slepia, nei ką žino, nors jos turima informacija kare su asteriais galėjo virsti lūžio tašku.

Smūgiu, po kurio karas bus baigtas.

Ofiono sukilėliai per vėlai išsiaiškino, kad prieš įkeldama koją į Kavalą Sofi pagaliau atliko misiją, kuriai ruošėsi daugybę metų. Prieš tyčia įkliūdama sargybiniams ji ir Pipai, ir sukilėlių vadams leido supras-
ti gavusi jų geidžiamos slaptos informacijos. Tad sukilėliai negalėjo

išsiginti savo pažadų išvaduoti ją ir Emilį iš mirties stovyklos. Kita vertus, Sofi žinojo velniškai brangiai sumokėsianti už tai, kad dabar naudojasi šia informacija siekdama savų tikslų.

Bet dėl to kol kas nesuko sau galvos.

Baisvilčiai sargybiniai ją kvotė dvi dienas. Pagaliau įsitikinę, kad ji – tik kvaisha žmonių giminei priklausanti mergina, kuriai mylimasis įbruko šiuos dokumentus norėdamas ją pasinaudoti, jie įgrūdė Sofi į gyvulinį vagoną kartu su kitais suimtaisiais.

Sofi niekada nemanė, kad studijuojant gretutinę specialybę įgyti vaidybos įgūdžiai kada nors galėtų praversti; kad sargybiniams lupant jai pirštų nagus, prisimins jos vaidybą kritikuojančio mėgstamo profesoriaus žodžius; kad prisipažins – apsimestinai ir su teatro scenos verta įtaiga.

Ji pasvarstė, ar sukilėlių vadai žino, kad ir bendraudama su jais naudojosi vaidybiniais gebėjimais.

Bet dėl to Sofi galėjo nesukti sau galvos. Bent jau iki rytojaus. Šįvakar buvo svarbiausia įgyvendinti savo akiplėšišką planą. Jei tik sukilėlių vadovybė nesupras tiesos ir jos neišduos, už gerų trisdešimt kilometrų laukė laivelis, turintis išplukdyti juos iš Pandžeros. Žvelgdama į aplink ją susibūrusius vaikus, Sofi nebyliai pasimeldė, kad laivelyje pakaktų vietos daugiau nei trims keleiviams, apie kuriuos buvo pranešusi iš anksto.

Atsidūrusi Kavaloje, pirmąsias pusantros savaitės ji laukė progos bent akies krašteliu pamatyti brolių, dairėsi menkiausios užuominos, kur jis galėtų būti šioje milžiniškoje stovykloje. Pagaliau prieš kelias dienas pamatė jį valgio laukiančiųjų eilėje. Apsimetė kluptelėjusi, kad nuslėptų savo nuostabą, džiaugsmą ir sielvartą.

Jis labai išstypo. Ūgiu prilygo jūdvių tėvui. Emilio kojos ir rankos atrodė laibos, jis anaip tol nepanėšėjo į sveikata trykštantį trylikametį, o jo veidas... atrodė toks, kokį Sofi prisiminė iš vaikystės. Tik toli horizonte buvo matyti pirmieji vyriškos brandos ženklai.

Pasinaudojusi proga, šįvakar ji vogčia nusigavo prie jo gulto. Nors per pastaruosius trejus metus jiedviem teko išverti daugybę negandų,

brolis iškart ją pažino. Sofi negaišdama būtų su juo pasprukusi, bet Emilis maldavo išlaisvinti ir kitus.

Dabar Sofi už nugaros tupėjo dvylika vaikų.

Netrukus ausis užguls pavojų skelbiančios sirenos. Sofi jau spėjo įsitikinti, kad visiems įvykiams stovykloje skirta po atskirą sireną, pranešančią, kad laikas keltis, valgyti arba susikaupti netikėtai patikrai.

Žemai besidriekiantį rūką perskrodė niūrus paukščio klyksmas. *Viskas ramu.*

Tyliai sukalbėjusi padėkos maldą saulės žyniui ir jo dievui, Sofi kilstelėjo suluošintą ranką prie tvoros, kuria tekėjo elektros srovė. Pasigirdus jos kūnu sklindančios srovės traškesiui, ji nežvilgtelėjo nei į savo pirštų galus nuplėštais nagais, nei į rumbus, net nepajuto, kokios sustirusios ir nutirpusios jos plaštakos.

Elektros srovė sklido kūnu, plūdo į jos kūną virsdama jos esatimi. Esatimi, kuria dabar ji galėjo naudotis kaip tinkama.

Pakako vienos minties, ir elektros srovė vėl ėmė tekėti į išorę, blyksstelėjo tvoros tinklą gniaužiančių jos pirštų galai. Sofi liečiamas metalas įgavo oranžinį atspalvį, o paskui įraudo.

Ji brūkstelėjo žemyn delnu, kurio oda buvo taip įkaitusi, kad perpjovė ir metalą, ir vielą. Emilis kažką sušnabždėjo vaikams, kad šie nešūkčiotų, bet Sofi išgirdo vieną iš berniukų sakant: *Ragana.*

Tai buvo baimė, kurią žmonės įprastai jautė turintiesiems vanirų savybių, ypač šia neprilygstama galia apdovanotoms moterims. Sofi neatsisuko berniukui paaiškinti, kad jos kūnu teka ne raganos galia. Tai buvo nepalyginamai retesnė dovana.

Perrėžusi likusią tvoros dalį ir lyg palapinės atvartus praskleidusi ją tiek, kad vos pati galėjo pralįsti, ji delnu palietė šaltą žemę. Vaikai žengė į priekį, bet Sofi mostu juos sulaukė ir įdėmiai nužvelgė purvynę anapus tvoros. Kelias, skiriantis stovyklą nuo paparčių ir išlakių pušų, buvo tuščias.

Bet tikroji grėsmė tykojo jiems už nugaros. Sofi atsisuko į sargybos bokštus stovyklos teritorijos kampuose ir į juose budinčius baisvilkius, nuolat nukreipusius snaiperių šautuvus į kelią.

Sofi giliai įkvėpė, ir jos kūną vėl suvirpino iš tvoros susiurbta galia. Staiga kitame stovyklos gale sprogo prožektoriai, pažėrdami žiežirbų lietu, ir sargybiniai šūkaudami atsisuko į jį.

Įtempusi rankų raumenis Sofi plačiau praskleidė tvoros atvartus, metalas įsirėžė jai į delnus, o ji dusliai sumurmėjo, ragindama vaikus *bėgti, bėgti, bėgti...*

Menki šešėliai, pilkšvos, padriskusios, suteptos ir priešpilnio mėnulio šviesoje pernelyg ryškios uniformos skubriai išlindo pro tvorą ir, kirtusios dumbliną kelią, pradingo tankiame papartyne ir už jo smengančiame stačiame šlaite. Emilis bėgo paskutinis, išstypęs, liesas brolio kūnas vis dar baugino ją ne mažiau nei jos turima galia.

Sofi stengėsi apie tai negalvoti. Lėkė paskui brolį nusilpusi nuo maisto trūkumo, sekinančio darbo, nuo stovyklą gaubiančios ir sielą alinančios paslapties. Purvo gurvuoliai ir akmenys badė plikus padus, bet skausmas gerokai nuslopo pamačius keliolikos iš papartyno spoksančių vaikų veidus. *Greičiau, greičiau, greičiau*, – sušnabždėjo ji.

Furgonas amžinai nelauks.

Viena mergaitė svirduliuodama atsistojo ir žengė prie stataus šlaito, bet Sofi sučiupo ją už prakaulios pažasties, kad neparvirstų, ir jie klumpino toliau, paparčių lapai braukė jiems per blauzdas, šaknys pančiojo kojas. *Greičiau. Jie turėjo paskubėti...*

Pasigirdo sirena.

Šios Sofi dar nebuvo girdėjusi. Bet žinojo, kad šis ausį režiantis garsas reiškia *pabėgimą*.

Prožektorių šviesos pluoštams sklindant pro medžius, Sofi su vaikais pasiekė kalvos keterą ir kone nusirito paparčiais apžėlusiu šlaitu. Šįkart baisvilkliai pasivertė žmonėmis. Puiku, – vadinasi, jų rega tamsoje nebus tokia gera. Blogai, nes jie bus ginkluoti.

Sofi šnokuodama susikaupė ir pasiuntė galios pliūpsnį sau už nugaros. Prožektoriai užgeso. Net pirminė šviesa negalėjo atsispirti jos galiai. Netrukus atsklido pagiežingi vyrų šūksniai.

Sofi nuskubėjo į bėglių grupės priekį, o Emilis stabtelėjo sužiūrėti, ar nė vienas vaikas nepasimetė. Pasididžiavimas, nors ir sumišęs su baime, spaudė jai krūtinę.

Ji žinojo, kad jei bus sučiupti, į stovyklą gyvi negriš.

Šlaunis veriant deginamam skausmui, Sofi kiek įkabindama bėgo stačiu šlaitu aukštytyn. Nenorėjo galvoti, ką dabar patiria vaikai, vos besilaikantys ant liesų kojų išsišovusiais kelių sąnariais. Vos jiems pasiekus kalvos viršūnę, baisvilkliai sustugo, ir iš jų žmogiškų gerklų išsiveržė anaip tol ne žmogiškas garsas. Kvietimas medžioti.

Ji ragino vaikus bėgti greičiau. Per rūką ir paparčius, medžius ir akmenis...

Vienam iš berniukų susmukus, Sofi jį nešė, sutelkusi dėmesį į pernelyg švelnias jo rankas, išikirtusias dukslaus jos drabužio apykaklės.

Greičiau, greičiau, greičiau...

Pagaliau jie pasiekė kelią ir furgoną. Agentas Sidabralankis laukė.

Sofi nežinojo jo tikrojo vardo. Nenorėjo žinoti, nors ir numanė, kas jis toks. Sofi jis visada buvo tiesiog Sidabras. Ir jis laukė. Nors ir sakė, kad jai nepadės ir kad Ofiono sukilėliai jį nužudys, jei užmes dabartinę jam patikėtą misiją. *Pipa* jį nudės. Arba lieps tai padaryti Saulėlydžio būrio kariams.

Sidabras atvyko drauge su Sofi ir dvi savaites slapstėsi, kol vakar vakare ji pagaliau pasiuntė pirminės šviesos bangą – vienintelį signalą, kuriam ryžosi po mirties stovyklą slampinėjant vanirams, – ir pranešė jam po paros būsianti čia.

Sofi liepė jam nesinaudoti savo galiomis. Tiesa, taip būtų saugiau ir lengviau, bet Sidabras būtų pernelyg išsekęs, kad padėtų jiems pabėgti. Sofi reikėjo, kad jis būtų kupinas jėgų.

Mėnesienoje Sidabro veidas atrodė išblyškęs, jis vilkėjo nugvelbtą imperijos kariuomenės uniformą, plaukus buvo susišukavęs ant viršugalvio, kaip įprasta dabitai karininkui. Išvydęs Emilį ir dar vienuolika vaikų, Sidabras vyptelėjo, mintyse skaičiuodamas, kiek jų galėtų tilpti į niekuo neišsiskiriantį baltą furgoną.

– Visi, – puldama prie automobilio dusliai tarė Sofi. – Visi, Sidabre.

Jis suprato. Visada ją suprasdavo.

Nežemiškai grakščiai iššokęs iš furgono, atidarė galines dureles. Po minutėlės Sidabras iki galo numynė greičio pedalą, ir ant priekinės sėdynės prie jo prisiplojusi Sofi, per nuspusų drabužį jausdama jo

kūno šilumą, net aiktelėjo. Jis nesiliovė nykščiu braukęs Sofi per petį, lyg nuolat sau primindamas, kad ji čia ir kad jai pavyko.

Vaikai nepravėrė burnos. Nė vienas neverkė.

Furgonui dardant per tamsą, Sofi klausė savęs, ar jie vis dar turėtų tam jėgų.

Kol jie pasiekė Servasto uostamiestį, užtruko pusvalandį.

Sofi prisiglaudė prie Sidabro, kuris, nors dabar skriejo nelygiu ir vingiuotu keliu, pasirūpino, kad vaikai furgono gale sukrautuose maišeliuose rastų maisto. Jo buvo parūpinta trims asmenims, bet vaikai žinojo, kas yra nepriteklius, ir mokėjo dalytis. Sidabras pasirūpino, kad ir Sofi pavalgytų. Per dvi stovykloje praleistas savaites ji beveik visiškai išseko. Ji nesuprato, kaip šie vaikai išgyveno daugybę mėnesių. Kelerius metus. Jos brolis ten ištverė *trejus metus*.

Furgonui įveikus staigų posūkį, Sidabras tyliai prabilo:

– Stirna netoliese. Šįryt man buvo pranešta, kad ji – Elsinoje. – Tai buvo miestelis, esantis už beveik dviejų valandų kelio nuo Servasto, vienas svarbiausių logistikos centrų, išsidėsčiusių palei vadinamąjį Nūgarkaulį – šiaurę ir pietus jungiantį geležinkelio liniją tinklą, kuriuo imperijos karinėms pajėgoms buvo gabenami šaudmenys ir maisto atsargos. – Mūsų šnipai perdavė, kad ji traukia ten.

Sofi sugniaužė skrandį, bet ji susikaupusi persirengė Sidabro atvežtais drabužiais ir apsiavė batus.

– Ką gi, tikėkimės, kad pakrantę pasieksime anksčiau už ją.

Jis sukando dantis. Sofi įsidrąsinusi paklausė:

– Kas girdėti apie Pipą?

Sidabrui truktelėjo skruosto raumuo. Jiedu su Pipa jau kelerius metus varžėsi siekdami paaukštinimo sukilėlių vadovybės gretose. Sidabras nevengė vadinti Pipos *kuoktelėjusia fanatike* – ypač po kiekvienos žiauraus ir gyvų nepaliekančios Saulėlydžio būrio atakos. Bet Sofi suprato Pipos uolumą, nes ir pati augo laikoma grynakraujė žmonių giminės atstove. Ji savo kailiu įsitikino, kaip elgiamasi su žmonėmis, ir numanė, kaip vanirai elgsis su Pipa visą jos gyvenimą. Žinojo kai

kuriuos dalykus ir turėjo patirties, kurios Sidabras niekada nebūtų supratęs.

Jis atsakė:

– Kol kas nieko. Tikiuosi, ji bus sutartoje vietoje.

Kiekviename Sidabro žodyje buvo justi nepritartimas ir nepasitikėjimas.

Jiems važiuojant Sofi nebepravėrė burnos. Neatskleidė savo surinktos slaptos informacijos, nors Sidabras tiek daug dėl jos padarė ir tiek daug jai reiškė, nors jiedu tylėdami praleido tiek daug valandų, kad judviejų kūnai ir sielos, regis, susiliejo. Sofi niekam neketino jos atskleisti, kol sukilėlių vadovybė neištesės savo pažadų.

Asterai, ko gero, suprato, ką ji išsiaiškino. Ir, žinoma, pasiuntė Stirną jos nutildyti, kad niekam neperduotų šios informacijos. Bet kol kas didesnę grėsmę kėlė baisvilkliai, bėgliams skubant į Servastą, sulig kiekvienu kilometru mažinantys juos skiriančią atstumą kaip pėdsakus aptikę skalikai. Matydama Sidabrą dažnai žvilgčiojant į galinio vaizdo veidrodėlį, Sofi suprato, kad ir jis tai žino.

Galbūt jiedviem pavyktų – ir nebe pirmą kartą – įveikti kelis pavidalų keitėjus vilkus. Tačiau juos, pasprukusius iš Kavalos, greičiausiai vijosi visa gauja. Gerokai daugiau, nei jiedu galėtų sudoroti ir likti gyvi.

Sofi numatė tokią galimybę. Prieš prasmukdama į Kavalą perdavė sukilėlių vadovybei savo ryšį palaikančią kriptolą. Brangų ir vienintelį komunikacijos kanalą su vertingiausia jų šnipe. Sofi žinojo, kad jie šį kvarco gabalėlį saugos kaip savo akį. Kaip Sidabras Emilį. Jis jai pažadėjo.

Jiems išlipus iš furgono, siaura Servasto uosto krantinė skendėjo rūke, besidriekiančiame virš šaltų ir tamsių kaip naktis Holdrino jūros vandenų. Ūkanos sruvo per uostamiestį, rangėsi tarp senovinių akmens mūro namų, grijstose gatvėse mirguliavo keli pirminės šviesos žibintai. Uždaryti langai skendėjo tamsoje, tirštame rūke ir tamsiuose šešėliuose nesimatė nei automobilių, nei praivių.

Lyg prieš jiems atvykstant Servasto gatvės būtų ištuštėjusios kažkam įsakius. Lyg gyventojai, daugiausia neturtingi žvejai – Vandenių giminei priklausantys žmonės ir vanirai, būtų pasislėpę, lyg instinktyviai jaustų, kad vaikščioti per rūką pavojinga. Juolab šianakt.

Juolab baisvilkams išsiruošus į medžioklę.

Sidabras rodė jiems kelią, iš po užsimaukšlintos kepurės styrojo plaukų kuokštai, jis įdėmiai žvalgėsi aplink, pasiruošęs bet kada išsitraukti prie juosmens kabantį revolverį. Sofi ne kartą matė jį veiksmingai žudant savo galia, bet kartais buvo lengviau pasinaudoti šaunamuoju ginklu.

Jiems tykinant per šimtmečius numintomis gatvėmis ir tuščiomis turgų aikštėmis, Emilis laikėsi šalia sesers. Sofi jautė pro užvertas langines juos varstančius žvilgsnius. Bet niekas neatidarė durų ir nepasiūlė padėti.

Sofi tai nerūpėjo. Kol laivas laukė jų ten, kur jai buvo pažadėta, pasaulis galėjo eiti velniop.

Laimė, *Bodegravenas*, ant kurio juodo korpuso iš tolo spindėjo sidabrinės pavadinimo raidės, suposi ant bangų už trijų gatvelių ilgos medinės prieplaukos gale. Keliuose nediduko garlaivio iliuminatoriuose spindėjo pirminė šviesa, bet denyje nebuvo matyti nė gyvos dvasios. Emilis aiktelėjo, lyg išvydęs Lunos siųstą regėjimą.

Sofi nebyliai pasimeldė, kad kiti Ofiono laivai lauktų anapus uosto akvatorijos ir juos pridengtų, kaip sukilėlių vadovybė ir žadėjo, mainais už vertingą kozirį, dėl kurio ji įsigavo į stovyklą. Sukilėliams buvo nė motais, kad tas vertingasis koziris – jos brolis. Jiems rūpėjo tik tai, ką Sofi papasakojo apie Emilio gebėjimus.

Ji įdėmiai žvalgėsi po gatves, krantinę ir dangų...

Sofi gyslomis srūvanti galia pulsavo plakančios širdies ritmu. Kaip slapta priešprieša. Kaip kaulus virpinantis būgnas, kaip mirties varpas. Įspėjimas.

Jiems reikėjo nedelsiant išplaukti.

Sofi žengė pirmyn, bet Sidabras stambia plaštaka suspaudė jai petį.

– Jie jau čia, – pasakė su ryškiu šiaurietišku akcentu.

Sidabro juslės buvo jautrios, vilkus jis suuosdavo geriau už ją.

Sofi nužvelgė šlaitinius stogus, gatvės grindinį, rūką.

– Ar labai arti?

Dailiame Sidabro veide pasirodė baimė.

– Jie visur. Po galais, jie visur.

Nuo išsigelbėjimo juos skyrė vos trys gatvelės. Iš gretimo skersgatvio atsklido šūksnių aidas, atsimušęs nuo akmenų.

– *Ten! Ten!*

Vis akimirka apsispręsti. Akimirka – ir Emilis sustojo, tamsiose jo akyse suspindo baimė.

Ne, jis daugiau nebijos. Nekęs skausmo.

– *Bėkite*, – sukuždėjo Sofi Sidabruui. – Jis siektelėjo ginklo, bet Sofi nustūmė jo ranką žemyn ir įsakmiai iškošė: – Įlaipink vaikus į garlaivį ir plaukite. Sulaikysiu vilkus ir susitiksime ten.

Keli vaikai jau skuodė link prieplaukos. Emilis laukė.

– Bėkite! – šūktelėjo ji Sidabruui.

Jis palietė jai skruostą – tai buvo švelniausia iš glamonių – ir tekinas pasileido paskui vaikus, riksmis ragindamas kapitoną užvesti variklius. Nė vienas iš jų neliks gyvas, jei tuoj pat neišplauks.

Sofi atsisuko į Emilį.

– Lipk į laivą.

Jis išpūtė akis – kaip du vandens lašai panašias į jūdviejų motinos.

– Bet kaip tu...

– Emili, pažadu vėl tave susirasti. Prisimink viską, ką tau sakiau. *Bėk*.

Suspaudusi glėbyje liesą, išstypusį brolio kūną, Sofi kartą įkvėpė jo aromato, glūdinčio po keliais gaižiais dvokiančiais stovyklos purvo ir atmatų sluoksniais. Pajutęs sesers pirštų galuose telkiantis galią, Emilis žingtelėjo atatupstas ir vos nesuklupo.

Bet tyliai jai tarė:

– *Už viską jiems atsilygink.*

Sofi užsimerkė, kaupdamasi kovai. Telkdama galią. Aplinkinėse gatvelėse užgeso šviesos. Jai atsimerkus ir išvydus tamsą, Emilis pasiekė prieplauką. Prie trapo po vieninteliu dar šviečiančiu gatvės žibintu laukiantis Sidabras mostu paragino jį lipti ant denio.

Sofi linktelėjo, taip vildamasi išreikšti viską, kas glūdėjo jos širdyje, ir nubėgo ten, iš kur sklido baisvilkių kauksmas.